

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Genhold til den i Loven af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning fastsatte Bestemmelse om, at denne Lov inden Udgangen af Finantsaaret 1872—73 skulde underkastes en almindelig Revision, forelagdes der i Rigsdags-samlingen 1872—73 et Forslag til Lov om Hærens Ordning. Over Lovforslaget, som ved Overgangen til 2den Behandling var bleven henviset til et Udvalg, blev der henimod Slutningen af Rigsdags-samlingen afgivet en foreløbig Udvalgsbetænkning, men Forslaget naaede ikke at komme til 2den Behandling. Da heller ikke det ifjor forelagte Hærløvsforslag, der var ligelydende med det i 1872—73 forelagte, førte til en ny Lov, skal der i Genhold til Loven af 6te Juli 1867 atter iaar strides til en Revision af Loven og det Samme gjælder om Lovene af 26de Mai 1868 om Ordningen af Hærens Forplejningskorps, og om Lovene af 28de Mai 1870 om Personalet ved Sømine-tjenesten og om Ordningen af Kjøbenhavns Væbning.

Ved Udarbejdelsen af nærværende Lovforslag, som i sig indbefatter samtlige ovennævnte Love, har man i alle Hovedpunkter stillet sig paa samme Standpunkt, som ved de to tidligere Rigsdagen forelagte Revisionsforslag, idet man kun er afvejet fra disse, hvor enten Forhandlingerne med Rigsdagen eller andetstedsfra indvundne Erfaringer have begrundet en Forandring. Hele Grundlaget for Hærens nuværende Ordning har man saaledes ligesom dengang søgt at bevare og kun foreslaaet enkelte Bestemmelser ændrede, som ikke have ført til det Maal, man vilde naa; dog har man kun anset det forsvareligt at gjøre dette paa saadan Maade, at det Meget, der alt er vundet ved Ordningen, saaledes som den er, ikke atter tabes eller nedbrydes; thi kun ved en jævn og rolig Udvikling af det Bestaaende ville Hærens Forhold kunne sættnes, og dens Kampdygtighed til enhver Tid sikres.

Den ved Hærløven vedtagne fuldstændige Gjennemførelse af den almindelige Værnepligt, ved hvilken al Stilling og Vilkaarsblytning udelukkes, har allerede paa flere Maader ført sine gode Virkninger ind i Hæren dels ved at frigjøre den for de mange maadelige Stillingsmænd, dels ved at berige den med den bedste fysiske og aandelige Kraft, som bor i Folket. Et Tilbagestrid paa den saaledes betraadte Vej vilde derfor være uheldigt.

Naar man endvidere ved Loven af 6te Juli 1867 bestemte sig til at stride til Uddannelsen af alt det egentlig vaabendygtige Mandskab, da bør det ikke skjules, at det fra Hærens Standpunkt havde været at

foretrække, om Fodfolket i Stedet for den stadig voksende Rekruttilgang havde kunnet opnaa en fast bestemt Tilgang lige som de andre Baa-ben; men man har dog ikke troet at burde tage Initiativet til at foreslaa et Princip forladt, der i sin Tid med saa megen Tilslutning fra Rigsdagens Side blev vedtaget som Grundlag for den nuværende Hærorrdning, hvorimod man har anset det for en uafviselig Pligt at fremsætte Forslag, hvorved Ulemperne ved en voksende Rekruttilgang for en lang Aarrække ville blive fjernede.

I de Bemærkninger, der ledsagede det i 1872—73 forelagte Hærløvsforslag, var det gjort til Gjenstand for en Sandsynlighedsberegning, i hvilket Forhold Udskrivningsmassen kunde ventes at ville stige, og man var derved kommen til det Resultat, at den aarlige Udskrivning af Mandskab til den egentlige Krigstjeneste i de næste 5 Aar ikke vilde komme til meget at overstige 9,000 Md. Da nu de to første Aar af dette Tjemaar har givet i Gjennemsnit aarlig 8,706 Md., tør man for de nærmest følgende Aar gaa ud fra, at Udskrivningsmassen vil nærme sig til 9,000 Md.

For at raade Bod paa Ulemperne ved den store Udskrivningsmasse, havde man i det i 1872—73 forelagte Lovforslag gjenoptaget en Tankke, som alt tidligere havde været bragt paa Bane, nemlig at lade den Tjeneste, der for Diebliffet bestrides af Militærarbejderne, fremtidig blive udført af det fuldt vaabendygtige Mandskab; men da dette Forslag ikke synes at kunne finde Tilslutning i Rigsdagen, og da en Del af den Tjeneste, hvortil der nu indfalder Militærarbejdere, uden nogen Ulempe for Hæren vedblivende vil kunne udføres af denne Klasse Værnepligtige, har man ikke troet at burde fastholde Forslaget i sin Helhed, men kun for enkelte Tjenestegrenes Vedkommende, hvortil efter Erfaringen enten Militærarbejdere ikke egne sig eller hvortil det har vist sig umuligt at finde det nødvendige Antal brugelige Kræfter. Dette gjælder Hestepasser- og Traintjenesten, hvortil man efter den nuværende Ordning er nødsaget til at udskrive Værnepligtige, som paa Grund af deres Legemsbygning ofte kun med stort Bepvær eller ved Andres Hjælp kunne udføre den dem paa-hvilende Tjeneste; man har ikke kunnet høre her-paa ved at paalægge Sessionerne at stille større Fordringer til de Militærarbejdere, der udtages til Hestepassere og Trainsoldater, da man i saa Fald langt fra vilde have faaet det fornødne Antal; Antallet har været saa ringe, at de i Aarets Løb indtraadte Vakancer blandt de tjenestegjørende Hestepassere og Trainsoldater i 1871 og i 1872 ikke